

A KIRÁLYFI HÁROM BÁNATA.

*Amikor születtem, nem jeleztek nagyot
messiás-mutató különös csillagok,
csak az anyám tudta, hogy királyfi vagyok.*

*A többiek láttak egy siró porontyot,
de anyám úgy rakta rám a pólyarongyot,
mintha babusgatná a szép napkorongot.*

*Maga adta nékem édessége teljét,
úgy ajándékozta anyasága tejét,
hogy egyszer a földnek bennem kedve teljék.*

*Isten tudja honnan, palástot kerített,
aranyos palástot vállamra terített,
fejem fölé égszín mosolygást derített.*

*Ma is úgy foltozza ingemet, ruhámat,
ma is úgy szolgál ki, főzi vacsorámat,
mint királyi ember, királyi urának.*

*Amerre én jártam, kövek énekeltek,
mert az édesanyám izent a köveknek,
szíve ment előttem előre követnek.*

*Amíg ő van, vígan élném a világon,
nem hiányzik nekem semmi a világon,
három bánat teszi boldogtalanságom.*

*Az egyik bánatom: mért nem tudja látni
egymást a sok ember, a sok-sok királyfi,
úgy, ahogy az anyjuk tudja őket látni?*

*A másik bánatom: hoggyha ő majd holtan
jekszik a föld alatt virággá foszoltan,
senki se tudja majd, hogy királyfi voltam.*

*Hoggyha minden csillag csupa gyémánt volna,
minden tavaszi rügy legtisztább gyöngy volna:
kamatnak is kevés, nagyon kevés volna.*

*Hoggyha minden jolyó lelkemen átfolyna,
s ezer háló-malom csak zsoltárt mormolna,
az én köszönetem így is kevés volna.*

*Hoggyha a föld minden színmezét átadom,
az ő édességét meg nem hálálhatom,
ez az én bánatom, harmadik bánatom. —*

Mécs László